

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích, rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudkyň Mgr. Moniky Chaloupkové a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., v právní věci **žalobce: Čisté Nasavrcko, o.s.**, se sídlem Bratroňov 57, 538 25 Ctětín, IČ: 22872400, **zastoupen: Mgr. Pavel Vacek**, se sídlem Husovo nám. 468/16, 104 00 Praha 10 - Uhřetěves, proti **žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice, **za účasti a) AVE Nasavrky a.s.**, se sídlem Nasavrky 296, PSČ: 538 25, IČ: 27498697, **zastoupen: JUDr. Ing. Jan Vych, advokát, b) T-Mobile Czech Republic a.s.**, Tomíčkova 2144/1, 149 00 Praha 4, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30.8.2012, č.j. KrÚ – 76814/142/2011/OMSŘ/Ma-4,**

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žalobce n e m á** právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo **n e p ř i z n á v á.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku bylo změněno rozhodnutí Městského úřadu Nasavrky, odboru výstavby ze dne 12.7.2011, č.j. V- 188/2010-44/2011-87 (dále „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“), a to ve výroku I., který

vymezoval umístění stavby „Rozšíření a navýšení skládky TKO Nasavrky“ (dále „stavba“). Současně byla tímto rozhodnutím žalovaného zamítnuta odvolání Občanského sdružení přátelé Železných hor ze dne 20.7.2011 a odvolání žalobce ze dne 1.8.2011 proti citovanému rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, přičemž ve zbylé části bylo odvoláním napadené uvedené rozhodnutí potvrzeno. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tak zůstalo nedotčeno ve výroku II., jímž byly stanoveny podmínky pro umístění stavby, a ve výroku III., jímž bylo rozhodnuto o námitkách účastníků řízení.

Žalovaný vydal rozhodnutí po té, co bylo jeho předchozí rozhodnutí ze dne 4.11.2011, č.j. KrÚ-76814/142/2011/OMSŘ/Ma-2 zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 29.5.2012, č.j. 52 A 2/2012-62. Tímto rozsudkem byl zavázán k uvedení druhu pozemků při identifikaci těch pozemků, na nichž má být umístěna stavba, a zejména k vymezení území dotčeného vlivem stavby.

Žalobní body:

1) Žalobce tvrdí, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné a nepřezkoumatelné, neboť podle rozhodnutí správního orgánu prvního stupně má být stavba umístěna na pozemcích parc. č. 237/1, 243/8, 243/9, 243/10, 247/1, 247/2, 247/4, 247/5, 247/6, 304/7, 304/8 v kat. území Nasavrky. Žalovaným rozhodnutím je však dle žalobce umístění stavby změněno v tom směru, že byl vypuštěn pozemek parc. č. 304/8 v kat. území Nasavrky. Tuto změnu přitom provedl žalovaný pouze na základě vlastní iniciativy, nikoliv na základě podaných žalobních námitek, což považuje žalobce za nepřípustné, neboť nebyl dán veřejný zájem na přezkumu věcné správnosti, tedy žalovaný k takové změně nebyl oprávněn. Žalovaný se přitom k této změně v odůvodnění rozhodnutí vůbec nevyjádřil, byl-li snad veřejný zájem dán, pak měl povinnost jeho danost řádně zdůvodnit. Absenci zdůvodnění takového počínání považuje žalobce za tak závažnou, že způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Poškození svého procesního práva pak žalobce spatřuje v tom, že mu nebylo doručeno řádné a úplné rozhodnutí ve věci samé obsahující řádné odůvodnění se všemi zákonnými náležitostmi.

2) Žalobce v návaznosti na žalobní tvrzení o změně výčtu pozemků, na nichž je umístěna stavba, namítá porušení práva vyjádřit se k takovýmto změnám podle § 36 odst. 2 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“).

3) Žalobce namítá „nad rámec výše uvedeného,“ že území dotčené stavbou není dostatečně přesně specifikováno, když hranice oplocení, jíž je území vymezeno, není nijak učiněna součástí výroku rozhodnutí, tedy dle žalobce není z výroku rozhodnutí patrné, které konkrétní území je územím dotčeným vlivy stavby. Dále žalobce sporuje závěr žalovaného, že sousedící pozemky nebudou skládkováním ovlivněny nad rámec současného využití. Svůj názor odvíjí od úvahy, že samotné rozšíření skládky sebou nutně nese důsledky v podobě většího zatížení sousedních pozemků skládky. Žalobce pak vytýká žalovanému, že nevymezil, co se rozumí současným užíváním sousedních pozemků skládky. Vymezení území dotčeného vlivem stavby proto považuje za nedostatečné. Žalobce rovněž namítá, že mu nebylo umožněno vyjádřit se k vymezení území dotčeného vlivem stavby.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný odmítl tvrzení žalobce o tom, že došlo ke změně výčtu pozemků vynecháním jednoho z pozemků v porovnání s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 12.7.2011, č.j. V- 188/2010-44/2011-87. Žalovaný zdůraznil, že před vydáním napadeného rozhodnutí nebyly pořízeny žádné nové podklady, tudíž nemohlo dojít k popření páva žalobce na seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, neboť má za to, že žalobce jako občanské sdružení, jehož posláním je ochrana přírody a krajiny ve smyslu § 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, nebyl na svých procesních právech v průběhu správního řízení zkrácen.

Vyjádření osob zúčastněných na řízení

Osoba zúčastněná na řízení a) považuje žalobu za nedůvodnou, neboť žalobou napadené rozhodnutí ani řízení, které jeho vydání předcházelo, nikterak nezkrátilo žalobce na jeho procesních právech. Zejména poukázala na to, že ke změně výčtu pozemků výrokem napadeného rozhodnutí nedošlo a že nebyly v odvolacím řízení pořizovány žádné nové podklady. V žalobní aktivitě žalobce shledává osoba zúčastněná na řízení a) spíše snahu o zablokování realizace rozšíření skládky.

Osoba zúčastněná na řízení b) vyjádření k žalobě nepodala.

Přípustnost žaloby:

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včasnou žalobou doručenou nadepsanému soudu dne 8.11.2012, když rozhodnutí žalovaného bylo žalobci doručeno veřejnou vyhláškou dne 14.9.2012 (§ 72 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“).

K žalobní legitimaci žalobce se nadepsaný soud v obecné rovině obsáhle vyjádřil již v rozsudku ze dne 29.5.2012, č.j. 52 A 2/2012-62. Na tomto místě proto opakuje toliko podmínky, za nichž je žalobce nadán žalobní legitimací:

Z právního řádu České republiky vyplývá oprávnění občanských sdružení hájících zájmy životního prostředí domáhat se soudního přezkumu správního rozhodnutí z důvodu krácení na procesních právech, a to krácení takové intenzity, která mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí. Příkladmo lze pak odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.2.2010, č.j. 6 As 35/2008-163 (dostupný na www.nssoud.cz), ve kterém se uvádí: „Otázka aktivní žalobní legitimace občanských sdružení přitom není otázkou snadnou a prvoplánovou, záleží vždy na individuálním posouzení konkrétního případu (není založena pouhým účastenstvím ve správním řízení a dotčením na – jakýchkoli - právech) a odvíjí se od tvrzených žalobních bodů.“ Judikatura správních soudů k této otázce je v poslední době již poměrně ustálená a jednotná. Aktivní žalobní legitimace občanských sdružení, jejichž hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny, se podle současné judikatury zpravidla odvíjí od § 65 odst. 2 s. ř. s.: „Žalobu proti rozhodnutí správního orgánu může podat i účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle odstavce 1, tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu přísluší,

takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí.“ Jak uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 – 42 (dostupné na www.nssoud.cz): „Podmínka, podle níž žalobce není k žalobě oprávněn podle § 65 odst. 1 s. ř. s., vystihuje to, proč se tomuto typu žalobců říká zájemníci: ve správním řízení nemohli být dotčeni na své vlastní právní sféře, a nemohou tedy žalovat podle odstavce prvního. Tyto osoby se účastnily správního řízení z toho důvodu, že v něm uplatňovaly určitý zájem, např. zájem na ochraně přírody; nejčastějšími zájemníky jsou právě ekologické spolky. Žalobce, jakožto účastník správního řízení, mohl být zkrácen na svých procesních právech. Jeho žalobní legitimaci zakládá právě tvrzení o zkrácení na procesních právech (č. 291/2004 Sb. NSS). Žalobce, kterým je občanské sdružení ve smyslu § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny, tedy musí tvrdit zkrácení na svých procesních právech v předchozím správním řízení; tvrzené zkrácení na právech musí být zároveň takového charakteru, že v jeho důsledku mohlo dojít k vydání nezákonného rozhodnutí. Aktivní žalobní legitimace občanských sdružení se přitom odvíjí od posouzení relevantnosti žalobních námitek ve vztahu k zájmům hájených daným občanským sdružením. Judikatura je v tomto směru poměrně konzistentní, z poslední doby lze odkázat např. na rozhodnutí NSS č. j. 1 As 40/2009 - 251 z 2. 9. 2009, č. j. 1 As 72/2009 - 120 z 12. 11. 2009.“

Pokud se týká procesních práv, na nichž mohl být žalobce v územním řízení zkrácen, nelze vzhledem k rozsáhlé rozhodovací činnosti správních orgánů tato vymezit konečným výčtem. Je možné je uvést toliko příkladmo, a to jak z platné právní úpravy, tak z judikatury. Konkrétně k nim lze tedy řadit např. právo žalobce navrhnout důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí (§ 36 odst. 1 správního řádu), právo vyjádřit v řízení své stanovisko (§ 36 odst. 2 správního řádu), právo na poskytnutí informací o řízení (§ 36 odst. 2 správního řádu), možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí (§ 36 odst. 3 správního řádu), právo na vyrozumění o provedených důkazech mimo ústní jednání (§ 51 odst. 2 správního řádu), právo na účast při provedení důkazů listinou (§ 53 odst. 6 správního řádu), právo nahlížet do spisu (§ 38 odst. 1 správního řádu), právo na doručení správního rozhodnutí (§ 72 odst. 1 správního řádu), právo na podání odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně (§ 81 odst. 1 správního řádu). K procesním subjektivním oprávněním žalobce, jež zakládají jeho žalobní legitimaci, patří i právo na zdůvodnění správního rozhodnutí, tj. právo na to, aby se správní orgán vypořádal s námitkami žalobcem uplatněnými v průběhu územního řízení, včetně námitek obsažených v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně (viz rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 17. 5. 1999, č.j. 6 A 95/94-87, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2010, č.j. 2 As 86/2009-237, dostupný na www.nssoud.cz). K procesním právům je možné řadit i právo na účast ve správním řízení a na aktivní účast na jednotlivých procesních úkonech správního orgánu, jinými slovy, porušením tohoto práva je i postup správního orgánu, kterým by byla upřena občanskému sdružení konkrétní subjektivní práva determinující aktivní participaci tohoto občanského sdružení ve správním řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č.j. 6A 49/2002- 41, dostupný na www.nssoud.cz).

Pokud tedy nebyl občanskému sdružení jako účastníkovi správního řízení znemožněn vstup do správního řízení a nebylo mu upřeno žádné z procesních práv, tedy žalobce mohl podávat námitky, činit v průběhu řízení vyjádření, navrhopat provedení důkazů, účastnit se jednotlivých jednání, seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjadřovat se k nim, podat odvolání, pokud se správní orgány jeho vyjádřeními, návrhy a námitkami zabývaly a vypořádaly se s nimi, tak sama skutečnost, že jeho námitkám či návrhům nebylo vyhověno, nezpůsobuje porušení žalobcových procesních práv. Žádný z účastníků řízení totiž nemá právo na to, aby správní orgán vyhověl jeho námitkám či doplnil dokazování o jím navržené důkazy, má právo „pouze“ na to, aby se správní orgán se všemi jeho námitkami a návrhy vypořádal, tedy pokud jim nevyhoví, odůvodnil proč. Pokud se tedy správní orgán s opačným názorem účastníka řízení dostatečně vypořádá, nebyla jeho procesní práva nijak dotčena (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č.j. 6 A 49/2002-41, dostupný na www.nssoud.cz).

Právě s ohledem na danou skutečnost, totiž že žalobce mohl úspěšně namítat pouze zkrácení na svých procesních právech, a to v intenzitě, která mohla způsobit nezákonnost rozhodnutí žalovaného, se soud vypořádal s jím předestřenými žalobními body.

O žalobě bylo rozhodnuto bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. Při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného, přičemž soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů /§ 75 odst. 1), 2) s.ř.s./.

Posouzení důvodnosti žaloby:

K žalobnímu bodu 1)

Žalobní tvrzení obsažená v prvním žalobním bodě staví na tom, že žalovaný změnil výčet pozemků, na nichž je umístěna stavba. Toto základní žalobcovo tvrzení o vypuštění pozemku parc. č. 304/8 v kat. území Nasavrky z žalobou napadeného rozhodnutí však nemůže obstát, neboť k vytýkanému postupu žalovaného nedošlo. Vzhledem k tomu, že tvrzení žalobce není pravdivé, nelze ani reálně uvažovat o porušení jeho procesního práva nedoručením řádného rozhodnutí ve vztahu ke změně výčtu pozemků či o porušení jeho procesního práva na vyjádření se k podkladům rozhodnutí před jeho vydáním. Výčet pozemků uvedených jak v dotčeném rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tak v rozhodnutí žalovaného, které je předmětem tohoto soudního přezkumu, je totožný. Ani v jednom z rozhodnutí není ve výroku rozhodnutí uveden jako pozemek, na němž bude umístěna stavba, pozemek parc. č. 304/8 v kat. území Nasavrky. Jistě dlužno doplnit, že žalobce při sestavení žaloby patrně vycházel z rozhodnutí žalovaného ze dne 4.11.2011, č.j. KrÚ-76814/142/2011/OMSŘ/Ma-2, kde je ve výroku rozhodnutí skutečně uveden pozemek parc. č. 304/8 v kat. území Nasavrky, avšak toto rozhodnutí bylo rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 29.5.2012, č.j. 52 A 2/2012-62 zrušeno, tedy pochybení žalovaného ve vymezení pozemků v tomto zrušeném rozhodnutí, když se zjevně jednalo o písařskou chybu, je bez právního významu v této věci. Jinak řečeno,

skutkový základ žalobních tvrzení shrnutých pod první žalobní bod byl vyvrácen, tudíž soud tento žalobní bod vyhodnotil jako zcela nedůvodný.

K žalobnímu bodu 2)

Soud označuje tento žalobní bod o zkrácení práva vyjádřit se ke změnám pozemků za nedůvodný, neboť tvrzení v něm obsažená jsou v poměru akcesority k tvrzením obsaženým v prvním žalobním bodu, přičemž omyl žalobce ve skutkovém základu těchto tvrzení byl již shora osvětlen.

K žalobnímu bodu 3)

Předně je třeba zodpovědět otázku, zda je žalobce jako občanské sdružení, jehož hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny ve smyslu § 70 odst. 2 zák. č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“), s ohledem na omezení aktivní procesní legitimace tohoto typu subjektů na žalobní tvrzení spočívající v tvrzení, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí (§ 65 odst. 2 s.r.s.), oprávněn namítat, že z rozhodnutí žalovaného není patrné, které konkrétní území je územím dotčeným vlivy stavby. Soud konstatuje, že žalobce namítá absenci právním předpisem stanoveného požadavku na úplnost výrokové části rozhodnutí, přičemž tato konkrétní náležitost „vymezení území dotčeného vlivy stavby“ je stanovena v § 9 odst. 1 písm. e) vyhl. č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu ve spojení s § 92 odst. 5 zák. č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Soud má za to, že žalobce namítá porušení svého procesního práva na úplnost výroku správního rozhodnutí, tedy je aktivně procesně legitimován k přednesení takového žalobního bodu.

V dané věci bylo vymezení území dotčeného vlivem stavby ve výrokové části žalovaného rozhodnutí provedeno následovně: *„Území dotčené vlivem stavby je vymezeno výše uvedenými pozemky - umístěným oplocením areálu skládky. Toto území bude dotčeno jak stavební činností po dobu výstavby, tak i užíváním stavby - skládkováním. Další pozemky sousedící s areálem skládky nebudou prováděným skládkováním nijak ovlivněny nad rámec současného využití.“* Krajský soud přitom nepřehlédl, že součástí výroku I. je *„Členění na stavební objekty“*, kde je uvedeno *„SO 05 - Oplocení původní a nové.“* S ohledem na skutečnost, že výrok II. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně byl žalovaným rozhodnutím potvrzen, je významné zabývat se i obsahem tohoto výroku, neboť výrokovou část rozhodnutí je třeba vnímat jako provázaný celek, nikoliv jej v jeho jednotlivých výrocích interpretovat izolovaně. Ve výroku II. pod bodem č. 1 je přitom výslovně uvedeno, že stavba bude umístěna: *„...tak jak je zakresleno v dokumentaci pro rozšíření skládky a rekultivaci skládky, zpracované firmou Ing. Jiří Jílek, HYDRO-NATUR Praha, předložené k územnímu řízení a ověřené stavebním úřadem.“* Tedy výroková část výslovně odkazuje na jednoznačně identifikovanou dokumentaci. Pro úplnost krajský soud připomíná, že námitkou žalobce ohledně matoucí projektové dokumentace se krajský soud již zabýval ve shora citovaném rozsudku a vyhodnotil ji jako nedůvodnou (s. 17 cit. rozsudku). Dle výroku napadeného

rozhodnutí je zřejmé, že vlivem stavby budou dotčeny ty pozemky, na nichž bude stavba umístěna, přičemž tyto jsou ve výroku rozhodnutí řádně identifikovány včetně druhu pozemku (výrok I.), jak instruoval žalovaného nadepsaný soud ve shora cit. rozsudku. Co se týče rozsahu, v němž budou uvedené pozemky dotčeny, rozsah je zcela konkrétně vymezen oplocením dle „SO 05 - Oplocení původní a nové,“ a to obsahem výroku I. žalobou napadeného rozhodnutí, přičemž z výroku II. bod 3. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je jednoznačné, že nové oplocení bude umístěno na pozemku par.č. 304/7 napojením na stávající oplocení. Mimo to, jak vzal nadepsaný soud za prokázané již v předchozím soudním řízení, jak vyplývá ze shora cit. rozsudku nadepsaného soudu, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo formou veřejné vyhlášky doručováno včetně grafické přílohy (s. 13 cit. rozsudku), z níž je nepochybný způsob umístění stavby na pozemcích včetně oplocení. Soud proto uzavírá, že tvrzení žalobce o tom, že: „*hranice oplocení není nijak učiněna součástí výroku rozhodnutí,*“ bylo uvedenými skutečnostmi dostatečně vyvráceno, tudíž nelze přisvědčit žalobci, že vymezení území, které bude vlivem stavby dotčeno, není z výroku napadeného rozhodnutí patrné.

Co se týče žalobcem namítané povinnosti žalovaného vymezit současné užívání sousedních pozemků, je soud na rozdíl od žalobce toho názoru, že takovou povinností nelze žalovaného zavázat, neboť legitimní způsob a rozsah současného zatížení pozemků vyplývá ze správních rozhodnutí, jimiž byl stávající provoz skládky povolen. Jinak řečeno, žalobou napadené rozhodnutí je individuální správní akt aplikace práva, jehož účelem je vytvoření právního rámce pro realizaci rozšíření a navýšení stávající skládky, nikoliv deklarování aspektů stávajícího provozu skládky. S ohledem na absenci jiné podpůrné argumentace ze strany žalobce, formulace použitá ve výroku žalobou napadeného rozhodnutí o vlivu stavby na sousední pozemky - „*nad rámec současného využití*“ - nezpůsobuje jeho nesrozumitelnost.

Pokud se má soud vyjádřit k žalobnímu tvrzení, které sporuje závěr vtělený do výroku žalobou napadeného rozhodnutí, že skládka nezatíží sousední pozemky nad rámec dosavadního skládkování, poukazuje soud opětovně na limity aktivní procesní legitimace žalobce, které jsou dány hájením jeho procesních práv, jak vyloženo shora. Otázka posouzení zákonnosti uvedeného závěru žalovaného však není otázkou procení, nýbrž hmotněprávní. Tedy žalobce v tomto dílčím žalobním tvrzení překročil svoji procesní legitimaci, proto se jím krajský soud věcně nezabýval. Majíce na zřeteli korektnost posouzení sepsu žaloby, soud uvádí, že za použití jazykového výkladu lze patrně dovodit vědomí žalobce o tom, že překročil svoji aktivní procesní legitimaci, avšak žalobní tvrzení uvedl za účelem prezentace svého právního názoru na věc.

Ohledně žalobního tvrzení o zkrácení na procesním právu žalobce vyjádřit se k podkladům rozhodnutí žalovaného, do nějž byla doplněna část výroku o vymezení území dotčeného vlivem stavby, uvádí soud následující argumentaci. Je nutno třeba připomenout, že žalovaný vydal napadené rozhodnutí, aniž by v odvolacím řízení doplňoval podklady pro vydání rozhodnutí. Tedy ani za situace, kdy žalovaný nevyzval žalobce k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí, nelze v tomto konkrétním případě uvažovat o zkrácení žalobce na jeho právu vyjádřit se k těm podkladům, na jejichž základě byla tato část výroku

učiněna, neboť nedošlo-li ke změně důkazní situace ve vztahu k důkazní situaci, která byla před rozhodováním správního orgánu prvního stupně, byl by takový procesní úkon odvolacího správního orgánu úkonem čistě formálním bez splnění jeho materiálního předpokladu, který spočívá právě ve změně důkazního materiálu. Obdobně judikoval Nejvyšší správní soud (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15.12.2004, č.j. 7 As 40/2003-61, dostupný na www.nssoud.cz) za platnosti předchozí procesní úpravy správního řízení k ustanovení § 33 odst. 2 zák. č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád). V tomto ohledu žalovaný ve svém vyjádření k žalobě správně odkázal na komentář ke správnímu řádu - Josef Vedral: Správní řád. Komentář, II. vydání, Praha 2012, s. 775: „*Např. v případě stanoviska orgánu prvního stupně lze soudit, že jde „jen“ o právní názor tohoto orgánu (zejména) k podaným odvoláním, který ze shromážděných podkladů při skutkovém hodnocení i právním posouzení případu vychází, samo stanovisko však z tohoto důvodu podkladem rozhodnutí není. Podobně lze nahlížet i na vyjádření účastníků k podaným odvoláním, i v tomto případě jde „pouze“ o jejich (právní) názory k obsahu odvolání jiných účastníků vycházejících z dosavadního průběhu řízení a pokud z těchto vyjádření nevyplývuly v souladu s § 82 odst. 4 nové skutečnosti, není ani v jejich případě třeba vyzývat ostatní účastníky řízení, aby se k nim vyjadřovali (pak by totiž musela být zřejmě dána zase možnost odvolatelům, aby se vyjádřili k vyjádřením a odvolací řízení by pak asi nikdy neskončilo).*“

Po posouzení všech žalobních bodů, když soud neshledal důvodným žádný z nich, dospěl soud k závěru, že žalobu je třeba jako nedůvodnou zamítnout (§ 78 odst.7 s.ř.s.).

Náklady řízení

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle zásady úspěchu ve věci (§ 60 odst.1 s.ř.s.), když žalobce ve věci nebyl úspěšný a žalovanému jako správnímu orgánu prokazatelně nevznikly takové náklady řízení, které by překračovaly rámec plnění jeho úředních povinností. Osobám a), b) zúčastněným na řízení nebyly soudem uloženy žádné povinnosti, tudíž jim nevznikly takové náklady soudního řízení, na jejichž úhradu by měly tyto osoby právo, a jiné náklady, k jejichž vzniku by měl soud přihlížet z důvodu vhodnosti zvláštního zřetele, soud neshledal (§60 odst.5 s.ř.s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve třech vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 22. dubna 2013

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:

V. P.